

kan rejses Krav, og før vi bliver klare over, i hvilken Maade vi skal imødekomme disse Krav, enten gennem direkte Henstandsgivelse eller gennem foreløbige Skattelempelser eller Skattefritagelser, kan man ikke med Nytte diskutere det Problem.

Derfor gentager jeg, hvad jeg for et Øjeblik siden sagde, at dette Lovforslag er kommet for tidligt til Verden; det savner Leve muligheder, saa længe de Undersøgelser, som maatte gaa forud, ikke er foretaget, og der er, gentager jeg, saa meget mindre Anledning dertil, som man her i dette Lovforslag jo har undtaget de Ejendomme, som tidligere blev medtaget i Kommunernes Ret til at yde Skattelempelser, nemlig dem, der er opført fra 1916 til 1918, og for hvilke tilstaaede Skattelempelser, hvis de ikke allerede er udløbet, vil udløbe senest 1. Oktober 1927; man har kun medtaget Ejendomme, opført i 1918 og senere, og for dem løber jo Skattelempelsen fremefter, helt indtil Udgangen af 1928, og saa er der jo overordentlig god Tid til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, selv om man bortser fra dets nære Forbindelse med en eventuel Anvendelse af § 5.

Men Lovforslaget vil antagelig nu komme i et Udvalg, hvor Spørgsmaalet vil blive drøftet. Jeg tør da ikke stille i Udsigt, at der til Disposition for et saadant Udvalg vil kunne stilles nærmere Redegørelse for de Undersøgelser, som med § 5 som Grundlag skal foretages, og derfor tør jeg heller ikke stille i Udsigt, at disse Udvalgsforhandlinger indenfor denne Rigsdagssamling, som, selv om den sandsynligvis vil vare nogen Tid endnu, dog gerne skulde sluttet, inden vi kommer alt for langt hen paa Sommeren — heri haaber jeg ogsaa paa Tilslutning af ærede Medlemmer af dette høje Ting — paa nogen Maade skulde kunne bringe et positivt Resultat med Hensyn til dette Lovforslag, saaledes at man tør vente en endelig Tagning Stilling fra Regeringens og Venstres Side. Skulde en saadan Stilling tages i Dag, ja, saa maatte Svaret absolut blive, at man modsætter sig Lovforslagets Ophøjelse til Lov, og i hvilken Grad man til sin Tid kan medvirke til saadanne Tankers Gennemførelse, vil, som alt sagt, afhænge af de Resultater, som en Undersøgelse af hele Problemet med § 5 for Øje vil give.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen beredte jeg jo en Skuffelse, hvad jeg meget maa beklage, omend jeg naturligvis ikke kan forbavses over, at det ærede Medlem ikke føler sig tilfreds med den Stilling, jeg har indtaget til det af det ærede Medlem

og hans Partifæller stillede Lovforslag. Det ærede Medlem mente, at i mine Udtalelser laa en Erkendelse af, hvor overordentlig betydningsfuldt i social Henseende dette Lovforslag var, men at jeg med det samme havde vedkendt mig, at paa nærværende Tidspunkt turde vi ikke gennemføre Forslaget, og det skulde være af Hensyn til politiske Forhold. Nej, jeg skal sige til det ærede Medlem: det er simpelthen af Hensyn til Velanstændigheden, og et saadant er det ogsaa rimeligt at man udviser i det politiske Arbejde, thi man kan ikke afslutte en Overenskomst om et vigtigt Forholds Ordning gennem en Lov, som dateres den 31. Marts 1926, og saa komme efter et Aars Forløb og kræve hele det Grundlag omstyrtet, hvorpaa Overenskomsten blev indgaaet. Det kan man ikke, uanset hvor man i dette Spørgsmaal har sin Sympati.

Nu siger det ærede Medlem vel, at for ham og hans Meningsfæller var denne Overenskomst, som Grundskyldloven var Udtryk for, i Virkeligheden et Offer, som man nødtigt bragte paa den tilvejebragte Enigheds Alter. Men det ærede Medlem faar undskyldt, han er ikke den eneste Part, som ved Afslutningen af denne Overenskomst har bragt et Offer, der er andre, der har bragt deres, omend det har bestaaet i noget andet end det, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og hans Meningsfæller ofrede, og den ene Part har i samme Grad som den anden Krav paa, at naar saadan Overenskomst er indgaaet, saa opretholdes den i hvert Tilfælde saa længe, til man gennem dens Udførelse og Prøvelse i Praxis faar fuld Klarhed over, i hvilket Omfang den har haft de heldbringende Virkninger, som man havde ventet, og endvidere Krav paa, at man ikke skrider til andre Ændringer deri end dem, som Erfaringen dikterer.

Men nu siger det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, at han har slet ingen Erfaring i, hvorledes denne Lov har virket. Det ærede Medlem siger, at han ved jo ikke noget om, om Maksimumsgrænserne for Grundskyldspromillen er naaet i Købstæderne og i Amterne; det ved det ærede Medlem ikke noget om, men ikke des mindre kommer han og foreslaar en Lovgivning, som direkte gør Attentat paa disse Maksimumsgrænser; og som vil bevirke, at Skatterne — om jeg saa maa sige — vil skylle ud over dem, hvis Grænsen allerede er naaet. Havde det da ikke været rimeligt, om det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen havde givet sig Tid til at faa de Undersøgelser foretaget, som er fornødne, for at han overhovedet kan danne sig et Skøn over, om der er Plads for